

Arrest

nr. 245 699 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2019 wordt de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C (kort verblijf), geldig voor een verblijf van dertig dagen met meerdere binnenkomsten van 16 april 2019 tot 31 mei 2019.

Op 29 april 2019 komt de verzoeker de Schengenzone binnen via 'Schiphol Amsterdam'.

Op 24 juli 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse dochter van zijn halfzus. In het kader van deze aanvraag verklaart de verzoeker op 18 april 2019 België te zijn ingereisd.

Op 21 januari 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (hierna: de beslissing van 21 januari 2020).

Op 12 februari 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse dochter van zijn halfzus.

Op 11 juni 2020 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 juni 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2020 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [L. E.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).2000

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.02.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name, de minderjarige dochter van zijn halfzus, zijnde [D., D. D.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaamse paspoort met een toeristenvisum type C afgeleverd in april 2019 en één Schengen inreisstempel via Amsterdam van 29.04.2019*
- handgeschreven verzendbewijzen van pakketten met levensmiddelen van de moeder van de referentiepersoon, betrokkene halfzus, aan betrokkene in Suriname. Uit het geheel van de beschikbare*

gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze pakketten aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Documenten met betrekking uitkeringen van technische werkloosheid en vakantiegeld alsook arbeidscontract op naam van de moeder van de referentiepersoon, betrokkene halfzus. Vooreerst betreft dit niet de referentiepersoon zelf. Uit het geheel van deze stukken blijkt bovendien niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 24.07.2019 (bijlage 20 dd. 21.01.2020)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.04.2016 onafgebroken in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.07.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.07.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van “het Unierecht”.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij de nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"(...)"

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Uit een eerste nazicht van de bestreden beslissing blijkt al meteen dat verwerende partij heeft nagelaten om alle overgemaakte stukken te bespreken en dus te betrekken in de weigeringsbeslissing.

Daar verwerende partij zelf verwijst naar de vaststellingen die werden gedaan in het kader van de eerste aanvraag tot gezinshereniging, diende zij alle stukken te bespreken. Het volstaat niet om hier simpelweg naar te verwijzen zonder ook maar enige verdere motivering omtrent de overgemaakte stukken. Dit maakt op zichzelf reeds een schending uit van de motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar de eerdere vaststellingen, zonder ook maar enig stuk opnieuw te bespreken, kan bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering.

Daar er op 12.02.2020 een nieuwe aanvraag werd ingediend, diende verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een gemotiveerde beslissing omtrent alle stukken te nemen.

7.

Om te beginnen toonde verzoeker wel degelijk aan dat hij "ten laste" is van de referentiepersoon.

Zo legde verzoeker maar liefst 9 bewijzen van geldverzendingen voor, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (stuk 3). In de eerste bijlage 20 (stuk 13) stelt verwerende partij hierover dat, gelet op het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 12.04.2016 in België verblijft, deze geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om te worden aanvaard, alsook dat niet blijkt dat verzoeker hierop was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Dat verzoeker hier wel degelijk op was aangewezen, zal hieronder blijken, daar verzoeker zijn onvermogenheid in het land van herkomst heeft aangetoond.

Door te stellen dat de geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn, schendt verwerende partij evenwel het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Er dient immers te worden gewezen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in de weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zouden geweest zijn.

In de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, werd er evenwel quasi maandelijks geld overgemaakt aan verzoeker, en dit telkens voor aanzienlijke bedragen (zeker gelet op het feit dat het leven in Suriname veel goedkoper is en men over minder financiële middelen dient te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden).

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in de volgende zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 4).

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Daarnaast legde verzoeker tevens in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging bewijzen voor van pakketverzendingen, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (stuk 5).

Dat deze bewijsstukken voorliggen en gericht zijn aan verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging wordt niet betwist in de bestreden beslissing, doch verwerende partij beperkt haar motivering tot het stellen dat niet is aangetoond dat verzoeker hierop aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Dit klopt evenwel niet, daar verzoeker tevens zijn onvermogen in het land van herkomst heeft aangetoond, zoals hieronder zal blijken.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen en pakketverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werden er op meerdere ogenblikken geld of pakketten overgemaakt aan verzoeker, omdat hij zelf niet in staat was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de aangetoonde onvermogenheid (zie infra) toont hij dus tevens aan dat hij op deze sommen/pakketten was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

8.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt.

Er wordt immers het volgende bepaald:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Betreffende het bewijs van het “ten laste zijn”, verwijst verzoeker naar hetgeen hierboven werd gesteld. Hij dient dus bijkomend niet te bewijzen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Niettemin legde hij attesten voor uit Suriname waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon woonachtig waren op hetzelfde adres en dus deel uitmaakten van hetzelfde gezin (stuk 6).

Verwerende partij stelt in de eerste weigeringsbeslissing dat er, in het kader van de aanvraag gezinshereniging, niet dient te worden aangetoond dat verzoeker en de moeder van de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben gewoond en aanvaardt daarom de attesten niet.

Hiermee schendt verwerende partij zeer duidelijk haar zorgvuldigheidsverplichting, daar het aantoonde dat zij deze stukken zelfs niet deftig heeft bekeken. Dit beginsel legt verwerende partij immers de verplichting op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

De voorgelegde stukken tonen bijgevolg op afdoende wijze aan dat verzoeker, in het land van herkomst en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk én ten laste was van de referentiepersoon, én deel uitmaakte van hetzelfde gezin.

9.

Daarnaast heeft verzoeker ook voldoende bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Zo toonde verzoeker aan dat hij geen enkele bron van inkomsten had in Suriname in de jaren 2017 en 2018 en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging (stukken 7-8).

Daarnaast toonde verzoeker aan dat hij gedurende zijn leven in Suriname nooit over enig onroerend goed heeft beschikt (stukken 9-10).

Verwerende partij betwist in de eerste weigeringsbeslissing niet dat deze attesten van onvermogen voorliggen, doch stelt dat hiermee niet automatisch wordt aangetoond dat verzoeker dan afhankelijk was van de referentiepersoon.

Gelet op de hierboven besproken stukken, namelijk de bewijzen van geld- en pakketverzendingen, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij financieel en materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verwerende partij had in het kader van de huidige aanvraag tot gezinshereniging alle stukken opnieuw moeten onderzoeken. Het geheel toont immers enerzijds de onvermogenheid aan, en anderzijds de financiële afhankelijkheid die daaruit volgt.

De onvermogenheid van verzoeker wordt nog bijkomend aangetoond door het feit dat hij zowel in Suriname als in België student is (stukken 11-12).

Hij had/heeft met andere woorden geen enkele job en dan ook geen enkele bron van inkomsten, wat de financiële afhankelijkheid des te meer aantoont.

Verzoeker herhaalt evenwel dat de inhoud van deze attesten van onvermogen evenwel niet wordt betwist. Nergens in de eerste weigeringsbeslissing of de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de inhoud (i.e. het feit dat verzoeker geen inkomsten noch onroerende eigendommen heeft) wordt betwist, doch beperkt zij haar motivering louter tot het stellen dat dit niet automatisch aantoont dat verzoeker dan financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De onvermogenheid op zich wordt met andere woorden aanvaard.

Uit het administratief dossier, en uit alle stukken daaruit, blijkt dus zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, ten laste was van de referentiepersoon én dat hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin. Er wordt daarbij een materiële (pakketten met levensmiddelen) en een financiële (geldverzendingen) ondersteuning aangetoond in het land van herkomst, alsook de onvermogenheid wordt bewezen.

Er is met andere woorden wel degelijk voldaan aan alle voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

10.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 4).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”) (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geld- en pakketverzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond. i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond. en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de ‘fair play’ en de hoorplicht. De verzoeker laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van “het Unierecht”, maakt deze vermelding op zich geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel. In de mate dat de verzoeker vervolgens een rechtstheoretisch betoog naar voor brengt omtrent artikel 3, lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en aangenomen dat de verzoeker met de vermelding van “het Unierecht” hierop doelt, merkt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoeker zich wederom beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn zou schenden. In tegendeel, de verzoeker geeft zelf aan dat de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in het licht van de nationaalrechtelijke bepalingen van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Ook op dit punt is het middel derhalve niet-ontvankelijk.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met de Nederlandse minderjarige dochter van zijn halfzus, maar dat hij niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn tweede aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De verzoeker meent dat de loutere verwijzing naar de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging, zonder ook maar enig stuk opnieuw te bespreken, niet beschouwd kan worden als een afdoende motivering. Volgens de verzoeker zou de gemachtigde, naar aanleiding van de tweede/huidige aanvraag van 12 februari 2020, opnieuw een volledig onderzoek moeten voeren en een gemotiveerde beslissing nemen omtrent alle stukken.

Hieromtrent dient vooreerst te worden opgemerkt dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van verzoekers tweede consecutieve aanvraag voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, met name de minderjarige dochter van verzoekers halfzus. Deze minderjarige (half)nicht van de verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit, en de aanvraag werd zodoende ingediend op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de voormelde bepalingen blijkt duidelijk dat de bewijslast volledig op de aanvrager zelf rust. Het was dus aan de verzoeker zelf om bij de aanvraag de nodige documenten voor te leggen die aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse (half)nichtje. Aangezien de bewijslast duidelijk bij de verzoeker zelf ligt, reiken de verplichtingen van de gemachtigde niet verder dan te onderzoeken of de bij de kwestieuze aanvraag gevoegde documenten volstaan om aan te tonen dat de verzoeker in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de zijn (half)nichtje. Over documenten die werden voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag en die niet opnieuw worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, dient dus niet opnieuw uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker in het kader van zijn tweede aanvraag de volgende documenten heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet:

“- Surinaamse paspoort met een toeristenvisum type C afgeleverd in april 2019 en één Schengen inreisstempel via Amsterdam van 29.04.2019

- handgeschreven verzendbewijzen van pakketten met levensmiddelen van de moeder van de referentiepersoon, betrokkene halfzus, aan betrokkene in Suriname. (...).

- Documenten met betrekking uitkeringen van technische werkloosheid en vakantiegeld alsook arbeidscontract op naam van de moeder van de referentiepersoon, betrokkene halfzus. (...).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker met betrekking tot de voorwaarden van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet bij zijn tweede aanvraag van 12 februari 2020 nog andere documenten heeft voorgelegd en evenmin blijkt dat de verzoeker de bij de eerste aanvraag gevoegde stukken nogmaals zou hebben aangewend in het kader van de thans voorliggende aanvraag.

In het licht van de gegevens van het administratief dossier en de toepasselijke wettelijke bepalingen is het dan ook niet vereist dat in de bestreden akte opnieuw wordt gemotiveerd waarom de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken niet volstaan om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Waar de gemachtigde motiveert dat de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde documenten *“geen afbreuk [doen] aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 24.07.2019 (bijlage 20 dd. 21.01.2020)”*, reikt de formele motiveringsplicht evenmin zo ver dat de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om de vaststellingen uit de beslissing van 21 januari 2020 nogmaals over te nemen in de bestreden akte. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het immers om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoeker niet kan voorhouden in het ongewisse te zijn gelaten omtrent de motieven die de vorige beslissing van 21 januari 2020 onderbouwen. Deze beslissing werd immers aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2020. Bovendien heeft de verzoeker de beslissing van 21 januari 2020 ook toegevoegd aan het verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 13) én brengt hij in zijn verdere betoog een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in deze eerdere bijlage 20 zijn opgenomen.

Daarnaast gaat de verzoeker in zijn betoog geheel voorbij aan de in de thans bestreden akte opgenomen motieven inzake de handgeschreven verzendbewijzen van pakketten met levensmiddelen

en de documenten met betrekking uitkeringen van technische werkloosheid en vakantiegeld, alsook het arbeidscontract op naam van de moeder van de referentiepersoon, betrokkenes halfzus.

Tevens dient erop te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat de gemachtigde ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De verzoeker toont niet aan dat hieraan *in casu* niet is voldaan.

De thans bestreden beslissing bevat wel degelijk een concrete juridische en feitelijke redengeving ter ondersteuning van de conclusie dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke en juridische motieven stellen de verzoeker genoegzaam in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

In de thans bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van 24 juli 2019 (bijlage 20 van 21 januari 2020). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 24 januari 2020 in kennis werd gesteld van de beslissing van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing bevat de volgende motivering als waarom de toen voorgelegde stukken niet aanvaard worden:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Surinaamse paspoort met een toeristenvisum type C afgeleverd in april 2019 en een Schengen inreisstempel via Amsterdam van 29.04.2019*
- *Attesten van inschrijving voor volwassenenonderwijs in Antwerpen voor 2019/2020*
- *Attest van inschrijving in avondschool in Suriname voor 2018/2019*
- *Attesten van het Surinaamse Centraal Bureau voor Burgerzaken waaruit blijkt dat betrokkene en de moeder van de referentiepersoon, zijn halfzus, in Suriname op hetzelfde adres woonden. Echter, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van hetzelfde gezin in Suriname, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 12.04.2016 onafgebroken in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert juli 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.*
- *Attesten van de Surinaamse overheid dd. 03.07.2019 en 28.10.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in Suriname geen onroerende goederen bezit; Attesten van de Surinaamse overheid dd. 28.10.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in 2017 en in 2018 geen inkomsten had in Suriname; geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.12.2018, 20.12.2018, 28.02.2019, 28.03.2019, 13.04.2019, 18.04.2019, 27.04.2019. Het feit dat betrokkene als 18 jarige in Suriname geen onroerende goederen bezit of inkomsten had, betekent niet automatisch dat hij voor zijn komst naar België afhankelijk was van de referentiepersoon (zijn 6 jarig zusje), noch van de moeder van de referentiepersoon, zijn halfzus, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien de referentiepersoon al sedert 12.04.2016 onafgebroken in België woont, kan worden gesteld dat de voorgelegde stortingen op zijn minst te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.*
- *Loonbrieven van de moeder van de referentiepersoon, zijn halfzus, voor de periode april – oktober 2019. Vooreerst betreft dit de referentiepersoon zelf. Uit het geheel van deze stukken blijkt bovendien niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van de betrokkene.*
- *Attesten van inschrijving bij een mutualiteit in België, De Voorzorg voor betrokkene, de moeder van de referentiepersoon, zijn halfzus en haar gezin. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.04.2016 onafgebroken in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.07.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.07.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Aangezien de verzoeker niet aantoont en uit de stukken van het administratief dossier ook niet blijkt dat de bij de eerste aanvraag voorgelegde documenten opnieuw werden voorgelegd in het kader van de thans voorliggende aanvraag, en aangezien in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet duidelijk is bepaald dat de aanvrager zelf het bewijs van de wettelijke voorwaarden moet leveren, reikt de zorgvuldigheidsplicht *in casu* niet zo ver dat de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om zelf in het administratief dossier op zoek te gaan naar andere documenten die de verzoeker bij zijn vorige aanvraag had voorgelegd, laat staan dat hij ertoe gehouden is om deze documenten, die niet opnieuw worden aangewend en die reeds aanleiding gaven tot een weigeringsbeslissing, opnieuw af te toetsen aan de in artikel 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen dat de bewijslast ter zake bij de verzoeker zelf berust. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in dergelijke omstandigheden ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt bijgevolg aan de verzoeker toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van zijn (nieuwe) aanvraag. Hij diende, binnen de drie maanden na de aanvraag, zelf alle documenten voor te leggen die hij nuttig achtte om het bestuur ervan te overtuigen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf als ander familielid van een burger van de Unie. Indien de verzoeker de eerder voorgelegde documenten, ondanks het feit dat zij reeds aanleiding gaven tot een negatieve beslissing, nog steeds nuttig achtte en wenste aan te wenden ter ondersteuning van zijn nieuwe aanvraag, dan diende hij deze ook opnieuw over te maken in het kader van de thans voorliggende aanvraag. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de daadwerkelijk bij de voorliggende aanvraag gevoegde stukken in rekening heeft genomen.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 21 januari 2020 heeft ingediend. Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker sinds 24 januari 2020 kennis heeft van deze beslissing. De wettelijke beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is *in casu* reeds lange tijd overschreden. De beslissing van 21 januari 2020 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De rechtszekerheid gebiedt daarom dat de verzoeker zich thans niet meer op een eventuele onregelmatigheid van de vorige beslissing van 21 januari 2020 (die een individuele administratieve rechtshandeling uitmaakt) kan beroepen in het kader van zijn vordering tegen de thans bestreden beslissing (cf. RvS 28 januari 2010, nr. 200.235).

De Raad wijst er voorts op dat de bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “*dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*” of “*dat zij deel uitmaken van zijn gezin*”, onderling zijn verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “*zijn gezin*” wordt bedoeld het gezin van “*de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “*in het land van herkomst*” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (…) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad benadrukt dat het Europees Hof in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* ook op het volgende gewezen: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* voorts nog de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof in het arrest *Rahman* verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

*Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 31-33) (de Raad onderlijnt).*

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoonst dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) gegeven:

“In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.”

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

*“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).*

*22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).*

*23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt die niet strikt noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De Raad benadrukt nogmaals dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op verzoekers schouders rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. De situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst kan met elk passend middel worden aangetoond (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat een bewijs van onvermogen moeilijker - doch zeker niet onmogelijk - te verkrijgen is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot het "*ten laste zijn*" door artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze is opgelegd aan de aanvrager en dus aan de verzoeker. Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het "*ten laste zijn*" in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoeker in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De Raad herinnert er tevens aan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de gemachtigde kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer hij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het "*ten laste zijn*" voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoeker wél zou kunnen aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.4. De verzoeker voert aan dat hij heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Hij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden nu de gemachtigde in de eerste weigeringsbeslissing stelt dat er niet dient te worden aangetoond dat de verzoeker en de moeder van de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben gewoond en hij deze attesten om die reden niet heeft aanvaard.

Deze kritiek is echter niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen (de motieven van) de beslissing van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezig is (zie *supra*). Dit middelendondeel is dan ook niet-ontvankelijk.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker niet aantoont en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het stuk 6, waarnaar de verzoeker verwijst, werd voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag. Bijgevolg kan het de verweerder niet worden verweten dat hij dit stuk niet opnieuw heeft onderzocht.

2.1.5. De verzoeker meent tevens dat hij wel degelijk aantoonde dat hij ten laste van de referentiepersoon is. Hij wijst erop dat hij negen bewijzen van geldverzendingen heeft voorgelegd. De verzoeker stelt vervolgens vast dat in de beslissing van 21 januari 2020 wordt gemotiveerd dat deze geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om te worden aanvaard en dat niet blijkt dat hij hierop was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. De verzoeker voert aan dat noch artikel 47/3, § 2, noch artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn stelt. De verzoeker meent dat een voorwaarde wordt toegevoegd die niet in de wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zouden geweest zijn. De verzoeker benadrukt dat in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging er *quasi* maandelijks geld aan hem werd overgemaakt en dit telkens voor aanzienlijke bedragen, zeker gelet op het gegeven dat het leven in Suriname veel goedkoper is.

Ook deze kritiek is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen de motieven van de beslissing van 21 januari 2020 die werd getroffen inzake verzoekers vorige verblijfsaanvraag. Ook dit middelendondeel is dus niet-ontvankelijk.

De Raad stelt ook wederom vast dat de verzoeker niet aantoont en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het stuk 3, waarnaar de verzoeker verwijst, werd voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing deze bewijzen van financiële verrichtingen opnieuw in rekening diende te nemen.

2.1.6. De verzoeker verwijst voorts naar de voorgelegde bewijzen van pakketverzendingen en hij stelt dat het niet opgaat om te motiveren dat het niet is aangetoond dat de verzoeker hierop aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, nu hij wel degelijk de nodige bewijzen van onvermogen heeft bijgebracht. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij aantoonde in 2017 en in 2018, dit is voorafgaand aan de eerste aanvraag gezinshereniging, geen enkele bron van inkomsten in Suriname te hebben gehad en hij nog nooit in zijn leven over enig onroerend goed heeft beschikt. De verzoeker stelt vast dat in de beslissing van 21 januari 2020 de inhoud van deze attesten niet wordt betwist maar wordt gemotiveerd dat hiermee niet automatisch wordt aangetoond dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon. De verzoeker voert aan dat uit de voorgelegde bewijzen van geldstortingen en pakketverzendingen zeer duidelijk blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en hierbij financieel en materieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Daarnaast geeft de verzoeker nog mee dat zijn onvermogen bijkomend blijkt uit het gegeven dat hij zowel in Suriname als in België student was/is. De verzoeker meent dan ook dat hij heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de verzoeker verwijst naar een aantal documenten (inventaris verzoekschrift, stukken 7, 8, 9, 10, 11 en 12) die blijkens de stukken van het administratief dossier niet opnieuw werden voorgelegd ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag. De verzoeker toont het tegendeel ook niet aan. Gelet op hetgeen voorafgaandelijk reeds meermaals werd uiteengezet, kan van de gemachtigde dan ook niet worden verwacht dat hij deze documenten (die volgens de verzoeker zijn onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon in het land van herkomst zouden aantonen) opnieuw inhoudelijk onderzoekt. De beslissing omtrent deze documenten is reeds definitief in het rechtsverkeer.

Bij de thans voorliggende aanvraag werden wel enkele bewijzen van verzending van pakketten met levensmiddelen voorgelegd. De verzoeker betwist echter niet, en het komt de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor, om te oordelen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens nog niet blijkt dat de verzoeker op deze pakketten met levensmiddelen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden aangewend voor overige doeleinden. Hogerop werd reeds uitvoerig uiteengezet dat het legitiem en wettelijk correct is om een bewijs voorop te stellen van het feit dat het derdelands familielid in het land van herkomst ook daadwerkelijk op de ondersteuning van de burger van de Unie was aangewezen om te kunnen voorzien in de elementaire behoeften van het levensonderhoud.

De loutere eigen overtuiging van de verzoeker dat de stukken die bij de vorige aanvraag werden aangebracht en de stukken die werden overgemaakt in het kader van de huidige aanvraag tezamen wel degelijk volstaan om aan te tonen dat er is voldaan aan de voorwaarde dat de verzoeker in zijn land van herkomst *“ten laste”* was van, of deel uitmaakte van, het gezin van de burger van de Unie. Dit volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de huidige bestreden beslissing aan te tonen. De verzoeker kan de Raad er niet toe uitnodigen om zich in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen door zelf te onderzoeken of de bewijzen uit de beide aanvragen tezamen al dan niet volstaan in het licht van de wettelijke voorwaarden van artikel 47/1, 2° *iuncto* 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt als annulatierechter immers niet over een dergelijke bevoegdheid.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest met nummer 225 307 van 28 augustus 2019 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben, zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

2.1.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij de in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrippen *“ten laste”* of *“deel uitmaken van het gezin”* niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 *in*uncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“(…)”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn nichtje, de referentiepersoon, en zus (moeder van de referentiepersoon), terwijl hij (financieel) afhankelijk is van hen en zelfs deel uitmaakte van hetzelfde gezin, zoals hierboven werd aangetoond, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.1. De verzoeker voert de schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 7 en 51 van het Handvest aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en de artikelen 7 en 51 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de bestreden akte geen correcte redenen bevat waarom de beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker werd genomen, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2. werd uiteengezet.

Ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet echter duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen, nu zijn legaal verblijf in België is verstreken. Daarnaast wordt rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, zodat dit gezinsleven niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou mogen worden afgegeven. Er wordt vermeld dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie van de verzoeker ten opzichte van de referentiepersoon betwist wordt. De verwerende partij stelt dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De bestreden beslissing vermeldt ook dat de verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en ook geen medische problematiek.

Gelet op het voorgaande wordt de verzoeker niet bijgetreden waar hij aanvoert dat de feitelijke en juridische gegevens die aan de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen, ontbreken.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. De verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor een rechtstheoretische toelichting bij deze beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar de uiteenzettingen onder punt 2.1.3.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden thans onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn halfzus en haar dochter.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoeker betwist deze motieven niet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt bovendien dat de verzoeker er niet in is geslaagd om de vaststelling dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”* te weerleggen.

Een familieleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet concreet aangetoond.

De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Wat het familieleven van de verzoeker betreft, kan dan ook in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.2.4. wordt uiteengezet. In tegenstelling tot wat de verzoeker opwerpt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar het familieleven van de verzoeker en wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt. De verzoeker acht het onderzoek onvolledig, maar laat na concrete gegevens aan te brengen die niet werden onderzocht of waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.7. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE